Contributed by Chris Den Hond
vrijdag, 04 februari 2011 - Last Updated vrijdag, 04 februari 2011

Onze kameraad Chris Den Hond, journalist van Rood en Press TV bevindt zich sinds woensdag in Caïro. Hij heeft er de confrontaties van donderdag op het Al Tahrir-plein tussen de tegenstanders van dictator Moebarak en de contra-revolutionaire milities van het regime gefilmd . Dit plein “van de bevrijding” is hét symbool geworden van de revolutie. Het regime probeert er de manifestanten dan ook kost wat kost van te verdrijven, aan de vooravond van een nieuwe nationale mobilisatie op vrijdag 4 februari. Een mobilisatie die zich onomwonden tot doel stelt Moebarak van de macht te verdrijven, en wel eens een beslissend moment zou kunnen worden. Maar de manifestanten houden goed stand: ze geven blijk van uitzonderlijke moed en een ongehoorde vastberadenheid, wat hen terecht de bewondering van de werkende klassen en de volkeren in de rest van de wereld oplevert. Onderstaande getuigenis werd telefonisch afgenomen door Ataulfo Riera op donderdagnamiddag 3 februari. (SAP-Web)

“De pro-Moebarak ”hooligans” bestaan uit flikken in burger, maar ook uit bevrijde en betaalde kriminelen. Ze zijn een pak minder talrijk dan de opposanten op het plein, maar ze zijn erg goed georganiseerd en vooral erg gewelddadig.

Het heeft me 2 uur gekost om op het Al Tahrir-plein te geraken. De “hooligans” proberen immers alle toegangswegen te blokkeren om te beletten dat er versterking komt. Ze kiezen vooral de journalisten als doelwit uit, en dan vooral degenen met een camera zoals ik. Uiteindelijk zijn we er doorgeraakt en zijn we op het plein geraakt.

De opposanten tegen Moebarak zijn vandaag veel beter georganiseerd dan gisteren, toen de aanval van de “hooligans” hen totaal bij verrassing had gepakt, wat ook het hoge aantal gewonden aan hun kant verklaart. Maar ondanks alles zijn ze er niet in gelukt het plein in te nemen, de moed van de manifestanten is ongelofelijk.

Vandaag heb ik opnieuw heel veel gewonden gezien. Maar nu zijn er wel 4 of 5 barrikades opgeworpen op strategische plekken, die constant worden bemand. De barrikades beschermen de manifestanten tegen de voorstanders van het regime, die met alle macht het Al Tahrir-plein proberen te bezetten voor de monsterbetoging van vrijdag plaatsvindt.

Tussen twee gevechten door zijn er constant politieke meetings, de mensen discussiëren veel, roepen slogans, ... Anderen rusten uit vooraleer terug naar de “frontlinie” te trekken. Mensen uit de buurt brengen water en fruit om de bezetters van het plein op de been te houden.

De gevechten zijn bijzonder hard in de buurt van de Zes Oktober-brug waar ik heb staan filmen onder een onophoudelijke stenenregen. De Egyptische kameraad die me vergezelt en me probeerde te beschermen terwijl ik filmde, is gewond geraakt door een steen op het hoofd. Ze mikken duidelijk

op de cameralui. Later hoorden we schoten, maar zonder te weten van waar ze kwamen of wie er schoot. Maar in elk geval kwamen ze niet van de bezetters van het plein...

Nadat we van het Al Tahrir-plein vertrokken waren, waar de dingen duidelijk zijn en de tegengestelde kampen duidelijk afgebakend zijn, kwamen we in de straten van de stad terecht, waar het een ander verhaal is... De sfeer is er hyper-gespannen omdat niemand weet wie wie is. Elke 200 meter wordt een auto gestopt en gecontroleerd, vooral als het om journalisten gaat. Iedereen wantrouwt iedereen. Meestal zijn het politieagenten of militairen, maar ook dikwijls mensen van zelfverdedigingscomités die de wagen stoppen.

Bij een controle wou een soldaat me dwingen om alle beelden te tonen die ik in de loop van de dag had gefilmd. Ik heb geweigerd en heb de tussenkomst van de ambassade moeten vragen om niet gearresteerd te worden. Anderzijds heeft een andere soldaat ons geholpen door mee te rijden in onze taxi en ons door de controles te helpen. Vervolgens opnieuw militairen die ons controleren en ons zeer duidelijk zeggen wat hun orders zijn: “de Egyptische pers mag werken, de buitenlandse pers niet.”.

Het leger komt absoluut niet tussen, en is hier momenteel trouwens niet toe in staat. Het probeert enkel er zich passief tussen te zetten door tanks te plaatsen tussen de beide tegenstanders.

We kunnen echt wel stellen dat de vastberadenheid van de mensen ter plaatse intakt is en de moraal echt erg hoog is. Iedereen op het plein zegt “Morgen moet hij vallen!”. Na de aanval van gisteren zijn ze meer dan ooit besloten om Moebarak te verjagen. Maar niet enkel de dictator zelf, ook vice-president Suleiman en heel het regime willen ze voor eens en altijd weg krijgen. Ze willen echt tot de finish gaan. Morgen wordt een beslissende dag, er wordt hier enorm veel volk verwacht.”.

Chris Den Hond, vanuit Caïro, donderdag 3 februari 2011